

NA OKOPE

STANE GRANDA

Smo pred referendumom o družinskem zakoniku. Ta je dediščina Pahorjeve vlade, eden nesrečnih zakonskih projektov ministra prof. dr. Svetlika. Ta se je zapisal v slovensko zgodovino po svojih zakonih, ki so jih ljudje na referendumih večinsko zavrnili. Slovenski škofje so nas pozvali, naj enako ravnamo tudi tokrat.

Slovenska kvazilevica, ki je Jankovičev neuspeh doživela kot osebni poraz, vidi v zakonu sredstvo, da slovensko javnost opozori, da je še vedno tu in da ji ljudje sledijo. Ker nima nobenega realnega programa za izboljšanje v veliki meri po njeni krivdi zavoženih razmer, hoče svoje pristaše mobilizirati s pomočjo kulturnega boja. Celo minister Svetlik je v odmevu na stališče ustavnega sodišča, ki je referendum dovolilo, opozoril, da s tem pridobiva Cerkev: »Vsi na okope proti mračnjaštvu!« Enkratna strpnost in pluralnost! Očitno bi v primeru zmage na referendumu to uporabili kot dokaz nezaupnice sedanji vladi, zlasti pa Cerkvi.

Nekdanja vlada in njene oprode v »neodvisnih« medijih nam dokazujejo, da je namen zakona zgolj zaščita otrok, ki nimajo srečnega otroštva. To trdijo zagovorniki vlade, ki je ustvarila 120.000 nezaposlenih, kjer na desetisoče staršev ne dobi zaslužene plače in ne more skrbeti za svoje otroke. Če bi sprejel zakon, po katerem noben direktor ne more dobiti nobenega plačila, tudi potnih stroškov ne, dokler vsi njihovi delavci ne dobijo plače in so plačani zanje predpisani socialni prispevki, bi bile take krivice v trenutku odpravljene. Direktorji nikoli ne bi ostali brez plač. Vladi to ni bilo dovolj in je skozi parlament spravila še zakon, po katerem je skoraj 20.000 nepolnoletnih otrok zgubilo državne štipendije. Resnična skrb za otroke!

Vsi se strinjamo, da je glede položaja otrok marsikaj narobe in je to treba odpraviti. To nesporno stališče je vlada zavila v ideološki celofan, ki ima v svoji osnovi predvsem ideološki naboj. Nasprotniki družinskega zakonika vidijo to predvsem v določilu, ki daje pravno podlago za uvedbo nadomestnega materinstva, pravici bogatih, da si zagotovijo možnost, da jim revne ženske donosijo in rodijo otroka, ki bo potem njihov. Po ovinku uzakonjajo trgovino z otroki.

Tako kot so v preteklosti zlorabili delavce za prigrabitve oblasti, hočejo sedaj nesrečne ženske, da pridejo do otrok, ki jih ne morejo ali ne želijo imeti. Prav zaradi svetosti človeškega življenja, temelja krščanstva in civilizacije, družinskega zakonika v tej obliki ni mogoče podpreti.

(Po Družini)

Pet izvoljenih, pet jih še čaka

Na nedeljskih nadomestnih županskih volitvah so v petih občinah že dobili nove župane, v petih pa bo odločal drugi krog.

Metliko bo tako po novem vodil Darko Zevnik iz SD, ki je bil tudi edini kandidat. V Železnikih je bil za župana izvoljen Anton Luznar iz SLS, na Polzeli pa kandidat SDS Jože Kužnik. Z rekordnimi skoraj 79 odstotki glasov je v Radečah slavila Rafaela Pintarič iz Zveze za napredek Radeč in radeškega območja. Novega župana pa so dobili tudi v Mirni Peči, to je kandidat SDS Andrej Kastelic.

V Slovenj Gradcu se bosta v drugem krogu pomerila neodvisna kandidata Ksandi Javornik in Andrej Čas, v Krškem pa kandidat SLS Miran Stanko in kandidat SDS Cvetko Sršen. V Dupleku sta bila najuspešnejša neodvisni kandidata Mitja Horvat in skupni kandidat SLS in SDS Danijel Štumberger, v Destniku pa Vladimir Vindiš iz SDS in Albin Vajngerl iz SLS. Za mesto bovškega župana se bosta pomerila neodvisni kandidata Siniša Germovšek in kandidat SDS Davor Gašperšič.

Volilna udeležba je bila po še neuradnih podatkih volilnih komisij najvišja v Destniku, kjer se je na volišča odpravilo 64,4 odstotka volivk in volivcev. Najnižja pa je bila v Metliki, le 14,35-odstotna, čemur je verjetno botrovalo dejstvo, da je bil za župana zgolj en kandidat.

Drugi krog bo predvidoma 25. marca. Takrat bosta tudi referendum o družinskem zakoniku in prvi krog nadomestnih županskih volitev v Ljubljani.

Potrebna je dodatna razprava

V odprtem pismu, so duhovnik in teolog Ivan Štuhec, psiholog Janek Musek, profesor na medicinski fakulteti Jože Balažič, klinični psiholog Christian Gostečnik, filozof Robert Petkovšek, moralni teolog Roman Globokar in sociologa Vinko Potočnik in Igor Bahovec, izrazili resne pomisleke glede sprememb, ki jih predlaga družinski zakonik.

Ugotavljajo se je da zakon o registraciji istospolne partnerske skupnosti, ki je bil sprejet leta 2005, omejil na urejanje razmerij med istospolnima partnerjema in ni posegel na področje urejanja razmerij do otrok.

Istospolni par biološko in antropološko gledano ni enako odprt za sorodna doživetja, samouresničitev, medsebojno rast in iz tega izhajajoče naloge, kot je to v primeru heteroseksualnega para, so zapisali v

odprtem pismu. Večina držav takšni praksi nasprotuje, saj se zavedajo, da je za poznejšo identiteto otroka pomembno, da ve, od kod je in kdo so njegovi biološki starši.

Različne partnerske skupnosti so dejstvo. Veljavna zakonodaja družino opredeljuje kot »življenjsko skupnost staršev in otrok, ki zaradi koristi otrok uživa posebno varstvo« in izhaja iz predpostavke, da je najprej potrebna zveza med možem in ženo, ki imata namen ustvariti družino - dobiti otroke.

Predlog družinskega zakonika družino opredeljuje kot »življenjsko skupnost otroka z enim ali obema od staršev ali z drugo odraslo osebo«. Podpisniki odprtega pisma menijo, da družina v predlaganem zakoniku uživa posebno varstvo »zaradi koristi otrok« in ne tudi zaradi koristi staršev. Zakonska skupnost

tako ni več naravnana na zasnovo družine.

Akademiki menijo, da dozdajšnja zakonodaja pravilno ureja zakonsko zvezo in s tem povezana razmerja med starši in otroki. V novem zakoniku pa je zakonska zveza stvar »svobodne odločitve ... na obojestranski čustveni navezanosti, vzajemnem spoštovanju, zaupanju in medsebojni pomoči«. Besedi mož in žena, moški in ženska sta izpuščeni, ker bi s tem onemogočili razumevanje istospolne zveze kot enakovredne heteroseksualni zvezi.

Štuhec in njegovi somišljeniki odprto pismo končujejo: »Ko v tako pomembnih stvareh v družbi ni velike mere soglasja, je edino racionalno, da se predlog zakona zavrne in se prepusti nadaljnji argumentaciji, ki bo predmet razprave vsestransko osvetlila.«

Aktivnost ministrice

Potem, ko je 13. februarja prevzela posle kot nova ministrica za Slovence v zamejstvu in po svetu, je Ljudmila Novak podvzela izredno aktivnost. Tako se je že 22. februarja, skupaj z državnim sekretarjem Matjažem Longarjem sestala s predstavniki avtohtone slovenske narodne skupnosti v Italiji. Srečanje je potekalo v nekdanji Vili Tomažič, rezidenci generalne konzulke Republike Slovenije v Trstu. V teku pogovora so pregledali razna vprašanje povezana z delom manjšine.

V petek, 24. februarja se je ministrica v Celovcu srečala s predstavniki avtohtone slovenske narodne skupnosti na avstrijskem Koroškem. Pogovori o položaju skupnosti na različnih področjih so potekali s predstavniki Slovenskega pastoralnega odbora, Slovenskih mladinskih organizacij (SMO), manjšinskega

šolstva, Slovenske prosvetne zveze, Krščanske kulturne zveze in še drugih koroških ustanov.

Po raznih srečanjih na sedežu Urada pa je Ljudmila Novak, skupaj s predsednikoma Republike Slovenije in Madžarske, dr. Danilom Türkcom in dr. Pálom Schmittom, 8. marca obiskala Porabje. V sklopu obiska so se srečali s predstavniki slovenske narodne skupnosti na Madžarskem, ki jih je ministrica Ljudmila Novak obiskala že minuli teden.

V petek, 9. marca sta se ministrica Ljudmila Novak in državni sekretar Matjaž Longar mudila na obisku pri slovenski narodni skupnosti na Hrvaškem. Srečanje s predstavnikami nekaterih slovenskih društev na Hrvaškem in predstavniki mladih je potekalo v prostorih Slovenskega doma v Zagrebu. Navzoči so mini-

strici sprva pojasnili, da se položaj Slovencev na Hrvaškem razlikuje od položaja ostalih manjšin v sosednjih državah, kar ima svoj izvor v dejstvu, da imajo nekoliko drugačno zgodovino odnosov do večinskega naroda. Povedali so tudi, da je Republika Hrvaška pravno formalno dobro poskrbela zanje s sprejetjem Ustavnega zakona o pravicah nacionalnih manjšin, vendar se tudi sami srečujejo z nekaterimi problemi, med katerimi so najbolj pereči slednji: prostorska problematika društev, kadrovska problematika, staranje članstva v društvih in odsotnost sistematičnega in kontinuiranega financiranja delovanja društev. Pohvalili so se z dobro obiskanim dopolnilnim poukom slovenskega jezika in z zelo živahnim delovanjem mladinskih sekcij v nekaterih društvih.

Svet SDS potrdil Zvera

Svet SDS je na seji potrdil Milana Zvera za kandidata SDS za volitve predsednika republike, ki bodo letos jeseni. Zver je v izjavi za medije po seji izrazil prepričanje, da bo konkurenca v volilni tekmi huda, kar pa je po njegovi oceni dobro. »Le v takem položaju imajo namreč državljani dobro izbiro,« je dejal.

Odločitev, da bo stranka na volitve odšla s svojim kandidatom, je bila po oceni Zvera pričakovana, saj je SDS največja vladna stranka. To, da je strankin kandidat, si sicer jemlje v veliko čast, članom sveta pa je tudi obljubil, da bo naredil vse, da po petih poskusih zmagajo na volitvah. Pri kandidaturi sicer pričakuje tudi podporo NSi.

Sicer pa se mu ne zdi, da je stranka njegovo kandidato napovedala prehitro, saj pričakuje, da bodo tudi drugi kandidati pohiteli z njimi.

Zver se je rodil 25. maja 1962 v Ljubljani. Leta 1987 je diplomiral na Fakulteti za sociologijo, politične vede in novinarstvo na ljubljanski univerzi. Leta 1990 je uspešno zagovarjal magistrsko nalogo, leta 1998 pa še doktorat.

Je avtor več knjig. Med drugim je leta 2002 izdal znanstveno monografijo Demokracija - v klasični slovenski politični misli, leta 1996 pa dve strokovni monografiji: In dan bo sijal in Sto let socialdemokracije.

Poklicno politično pot je začel leta 1992, ko se je

zaposlil na vladi pri njenem podpredsedniku Jožetu Pučniku. Od leta 1994 do leta 1999 je bil zaposlen na Mestni občini Ljubljana, nato pa nekaj mesecev kot strokovni sodelavec v DZ. Nato je bil mestni in

državni svetnik. Od leta 2004 do 2008 je bil minister za šolstvo in šport v prvi vladi Janeza Janše. Takrat je tudi obiskal našo slovensko skupnost v Argentini. Na evropskih volitvah junija 2009 pa je bil na listi SDS izvoljen za evropskega poslanca. Nekaj časa je bil tudi podpredsednik SDS.

MENDOZA - Colegio Esloveno Anton Martin Slomšek

Veleposlanik je otvoril šolsko leto

Po počitniškem oddihu v prvih mesecih leta, so otroci pred dnevi zopet začeli napolnjevati šolske

prostore. V Mendози je bil 28. februarja prvi dan pouka za osnovnošolce in za šolske vrtnice.

Uradna slovenska šola »Colegio Esloveno Anton Martin Slomšek« ni bila izjema in je tudi na omenje-

ni datum začela vdihavati polno življenje malčkov.

Teden dni po pričetku pouka je naša šola dobila visoki obisk veleposlanika Republike Slovenije v Argentini, g. Tomaža Mencina in njegove soproge ge. Darje Zorko Mencin. Za to priložnost je kolegij pripravil, na ponedeljek 5. Marca, prireditev otvoritve šolske dobe za letošnje obdobje.

Posamezne točke prireditve je povezoval Janez

Bajda in najprej pozdravil vse navzoče: ravnateljico, učiteljice in vzgojitelje, starše, člane Fundacije SLO in učence. Poseben pozdrav s ploskanjem je bil namenjen veleposlaniku in njegovi ženi.

Otroci šole so v slovenščini podali pozdrav in dobrodošlico.

Zapeli smo najprej himni: argentinsko in Prešernovo Zdravljico.

Nekaj besed je direktorica Valerija Bajda Elías posvetila v zahvalo vsem, ki pripomorejo delovanju šole, kakor tudi staršem in družinam učencev. In seveda se je priporočila za naprej, predvsem za to šolsko dobo, ki jo začenjamo, za pomoč in sodelovanje.

Pozdravil je veleposlanik Mencin in pomenil, da je tudi lansko leto otvoril šolsko dobo 2011. Njemu je ta ponovitev v veselje, nam pa v veliko čast. Omenil je, da z zadovoljstvom vidi v šoli podvojitev števila učencev, in želel, da bi naprej za vsako leto bilo tako. Poudaril je, da so tovrstni projekti izredno pomembni za Republiko Slovenijo,

kakor tudi za Argentino. Zato je še enkrat ponudil vso pomoč s strani matične domovine in veleposlanništva. Deloma je svoj nagovor g. ambasador podal v španščini, in dokazal, da mu po enem letu bivanja v španščini, tukajšnji jezik ni več tuj.

Sledila je izmenjava spominčkov: učenci šole so podarili g. Mencinu značilno steklenico mendoškega vina (v sovpadanju s časom trgatve »Vendimia«) na kateri je bila prilepljena fotografija-sticker učencev kolegija. Gospe Mencin pa šopek cvetlic in CD na katerem je posnet povzetek programa in delovanja šole v celotnem letu 2011. Potem je ga. Darja izročila učiteljicam zelo koristno darilo: učni material za otroke. Lepa in primerna pozornost!

Za konec so malčki zapeli in zaplesali dve kratki pesmici: v španščini »Arriba, abajo, uno, dos y tres...«, in narodno otroško slovensko »Ringa, ringa, raja«.

Polni veselja in zadovoljstva smo zaključili preprosto svečanost v našem novorojenem kolegiju. A še bolj polni načrtov, skrbi, dela in truda gledamo naprej z upanjem na božjo pomoč in blagoslov.

Cilje in geslo šole je »Vzgjajati v vrednotah«. Ta pot se komaj začenja, ogromno nalog je še pred nami. Vse naj bo v božjo čast!

T. Š.

NAŠA MLADINA

Bogata izkušnja duhovnih vaj

Kot vsako leto, se je tudi letos zbralo lepo število mladih, ki so se odzvali na povabilo dušnih pastirjev in se odločili za dvo-dnevne duhovne vaje.

V petek 24. februarja smo se zbrali v domu za duhovne vaje Mallinckrodt. Imeli smo skupno večerjo ter uvodni govor. Potem smo preživeli miren večer v prijateljskem vzdušju. Naslednji dan smo pričeli v kapeli, kjer smo imeli jutranjo molitev. Čez dan nas je g. Franci Cukjati pozval k razmišljanju o smislu našega življenja, pa tudi o ljubezni do bližnjega, v katerem ljubimo Boga. Spoznali

o razmerju med fantom in dekletom. G. Franci je posebno poudaril važnost darovanja samega sebe, potom katerega se obe osebi srečata v pravi in ne v egoistični ljubezni, ki v resnici išče samega sebe.

Zaključili smo dan z večerno molitvijo, čeprav smo potem preživeli še veliko lepih trenutkov v veseli družbi. Hitro je minil čas in že je bila nedelja. Duhovne vaje smo zaključili s sv. mašo in skupnim kosilom, čeprav smo se popoldne še dolgo pogovarjali. Veseli smo se vrnili domov! Čutimo, da smo se zelo obogatili;

samo, da vera ni nekaj nekonkretnega, temveč, da mora vero človek vsak dan živeti ob skrbi za bližnjega. Med govori smo imeli čas za osebno razmišljanje ali za skupni pogovor. Po kosilu smo imeli čas za počitek, potem pa je bilo na vrsti premišljevanje o grehu.

V teku dneva nas je obiskal g. Jure Rode in imeli smo možnost za spoved. Proti večeru smo se zbrali v kapeli, kjer smo opravili pobožnost Križevega pota ter imeli sveto mašo. Po večerji pa je bil na vrsti govor

ne samo zaradi govorov, ki jih je skrbno pripravil g. Franci, ampak tudi zaradi prijateljskih vezi, globokih pogovorov, zanimivih debat, skupnih molitev in lepega vzdušja, ki so nas poglobile v prijateljstvu in veri. Vemo, da nismo sami!

Če bomo s krščanskim življenjem dajali drugim zgled, bo med ljudmi spet zasijala božja luč in bo na tem svetu več prave sreče; one, ki jo občuti samo tisti, ki se daruje za druge!

n. r.

Stoletnica polkovnika Emila Cofa

Preteklega 18. januarja je poteklo sto let, kar je bil na Dunaju, kjer je bil njegov oče poštni uradnik, rojen Emil Cof. Po prvi svetovni vojni se je družina preselila v Kranj. Tam je Emil dokončal pet let gimnazije in šesto v Ljubljani, nato pa se je vpisal v vojno akademijo v Beogradu. Leta 1931 je zaključil študij in postal artilerijski podporočnik. Prvo oficirsko službo je vršil v Slovenski Bistrici, drugo pa v Kočanih v južni Srbiji. Svoje študije je nadaljeval na geodetski šoli in po končanem študiju postal kapetan. Imel je službo v Beogradu. Po napadu Hitlerja na Jugoslavijo se je pred Nemci srečno vrnil v Ljubljano.

Tam se je Emil Cof takoj aktivno vključil v skupino častnikov, ki so pripravljali odpor proti okupatorju pod vodstvom generala Mihajloviča, katere je v Sloveniji vodil njegov zastopnik generalštabni major Novak. Komunisti so njihovo delo zasledili in povabili z poštnimi dopisnicami vse oficirje in podoficirje v Osvobodilno fronto, kar je imelo za posledico, da so Italijani zvedeli za njih imena in naslove in vse oficirje odpeljali v koncentracijsko taborišče Gonars. Ko so po dobrem letu oficirji prišli domov, je Cof nadaljeval ilegalno delo. Mihajlovičev zastopnik Novak je vse oficirje poslal na Notranjsko v ilegalo.

Ob razpadu Italije in organizaciji domobranstva je Cof nastopil delovanje v šentviški šoli, spremenjeni v kasarno, kjer je kmalu postal poveljnik in imel nadzorstvo nad vsem ljubljanskim blokom. Ko ga je zamenjal kapetan Marn, je Cof postal profesor za častnike in podčastnike v

šoli, ki je bila v Mostah. Konec septembra 1944 je bil postavljen za poveljnika I. udarnega bataljona slovenskega domobranstva v Stični na Dolenjskem. Udarni bataljon se je boril s partizani na Dolenjskem in imel velike uspehe. Naj posebej poudarimo, da je bil Cof vesten in pravičen do svojih in tudi do nasprotnih vojakov in izredno človeški. V borbi 22. januarja 1945 je bil ranjen in je moral na zdravljenje v vojaško bolnico.

Maja 1945 ga je Narodni odbor imenoval za podpolkovnika in ga postavil za poveljnika I. slovenskega polka, s katerim se je 8. maja umaknil na Koroško. Tam je doživel svoje veliko razočaranje, ko je spoznal, da Angleži vračajo domobrance v Jugoslavijo. Ko je bilo na tem, da vrnejo tudi njegov polk, je Cof svojim podrejenim naročil, naj se preoblečejo v civilne obleke in se razbežijo. S tem je rešil velik del svojih fantov.

Iz Vetrinja je Cof odšel v Italijo in postal begunec v taborišču Treviso. V Italiji je zopet nadaljeval ilegalno delo z obiskovanjem posameznih taborišč. Preko Rima se je nato napotil v Argentino, kjer je za slovensko stvar storil mnogo dobrega.

Cof je bil odličen in zvest član slovenske skupnosti. Bil je odbornik in blagajnik tedanjega Društva Slovencev, pa tudi 20 let tajnik in izmenoma uradnik društva Zedinjena Slovenija. Za svoje življenjsko delo je na praznik državnosti 24. junija 1995 prejel priznanje Zedinjene Slovenije »za pogumen nastop v obrambi političnih svobo-

ščin slovenskega naroda v okviru Slovenskega domobranstva ... za zvesto pripadnost Slovenski politični emigraciji, potrjeno z vestnim izvrševanjem odgovornosti na odborniških mestih, ... po činu najvišjemu še živemu častniku Slovenskega domobranstva.«

Posebej pa poudarimo, da Cof nikdar ni manjkal na junijski osrednji domobranski proslavi, kjer je kot po činu najvišji domobranski častnik polagal vence pred spomenik padlim v Slovenski hiši v Buenos Airesu.

Zadnje dni svojega življenja je preživel v Rožmanovem domu, kjer je tudi umrl 26. aprila 2006. Na posebno njegovo željo so ga upepelili in njegove ostanke prepeljali v Slovenijo, v grob njegovih staršev.

